

Хапшење Радована Караџића је вишеструко лоша вест за Србију. О томе, чини се, нема смисла говорити јер ономе ко то данас не види у Србији не вреде ни најјачи аргументи, а онима којима је то јасно нема потребе „обнављати градиво“.

Проблематично је то што су медији унисано и координисано кренули да обрађују јавно мњење с намером да нам објасне како је црно заправо бело. Ово је прва медијска акција нове владе која је у пуном светлу показала апсолутну хегемонију демократа у медијима, као и то да је „политички коректно“ тријумфовало у тој мери да ниједна медијска птичица није могла да пролети кроз строго контролисани етар. Милошевићева медијска машинерија је била смешна у односу на ову демонстрацију пропагандне монолитности и синхронизације, иако коалициони партнери у влади могу једни од других доста да науче по овом питању. Стиче се утисак да овог пута нису хтели да допусте ни „вентил“, или пак „симулацију дијалога“ када је реч о користи-или-штети од овог хапшења.

Судећи по медијима, Србија се радовала хапшењу Радована, а сви они који на то негодују проглашени су за „ултранационалисте“, те се у изразито негативном контексту извештавало о протестним скуповима. Није ни чудно што они који на улици изражавају неслагање са оваквим чином имају негативан однос не само према неким медијима, већ према медијима и новинарима уопште. Не оправдавајући нападе на новинаре, морају се и они упитати због чега њихова појава међу онима који протестују изазива одијум.

Било је упадљиво како су овај прљави посао „испирања српских мозгова“ политичари препустили медијима и медијским посленицима. Били смо засути гомилом непотребних, али спинованих информација, боље рећи дезинформација о приватном животу „Др Дабића“ да би се Радован Караџић у очима јавности приказао као неморалан и неозбиљан човек („вара жену“, „хохштаплер“ „гуру“ и сл.), дакле, као онај кога није штета предати Хагу. Са друге стране, неки таблоиди предвођени Блицом су поред личних дисквалификација и инсинуација већ пресудили Караџићу. Неки су га отворено називали „злочинцем“, или пак кроз синтагму „гуру злочинац“ спојили обе медијске стратегије. Медији су се показали као веома сервилни новој влади, пре свега демократама.

Као најинтензивнији део „психолошке операције“ спада извештавање Б92 о Радовану Караџићу, али и о протестима као о нечему најнегативнијем, чему се мора стати на пут. Да ли је ово само део стратегије „демонизације опозиције“, или пак озбиљнији позив на гушење права на изражавање другачијег става и права на протест? Медији се додатно дисциплинују, опозиција притиска и дисквалификује, протести се гуше полицијском акцијом, а критичари режима денунцирају готово као криминалци (пример је текст уредника Времена Жарковића „Мере безбедности...“) – добро дошли у деведесете. Уосталом, СПС је поново у влади.

Да се вратимо на медијско праћење Караџићевог хапшења. Само медији који су потпуно под контролом оних који нас настоје милом или силом „интегрисати у свет“ могу да папагајски понављају за Соланом да је то хапшење „добра вест“. Добра вест – можда, али не за Србију и још мање за Републику Српску, добра вест за све оне који Србима не желе добро и који желе да осуде цео један народ на монтираном суђењу века, на коме

Караџић (кад то већ није успело са Милошевићем) треба да одигра улогу „крунског сведока“.

Ово је добра вест за оне људе у западној политици и медијима који су предводили агресију на Србе и Србију, као и за Хрвате и муслимане „у региону“ јер ће још једном потврдити своју исправност и невиност, а српску кривицу за „дешавања из деведесетих“. То је добра вест за све оне који су били укључени у антисрпску хистерију током деведесетих и на њој правили послове, каријере и промоције. Ово је прилика да се још једном покрене медијска машинерија и да се по ко зна који пут медијски пресуди Србима за ратове, злочине и геноциде. Ово је добра вест за оне који ће при томе остварити неки материјални или политички профит, добити неки поен у јавности или једноставно подсетити медије на своје постојање учешћем у новој харанги на Србију.

Сви они који размишљају о имиџу Србије треба да мисле о томе да ће нам та поновна медијска сатанизација уништити и оно мало позитивног у слици коју шаљемо у свет. Они који највише говоре о имиџу Србије овим потезом потпуно су га унаказили јер ће обновити најгоре негативне стереотипе о Србији и Србима у глобалним медијима. Смешно је како се неки напињу да попут Јакше Шћекића докажу како је све ово добро за имиџ Србије, како сада са баластом још једне могуће осуде можемо кренути у срећну евробудућност, када је свима јасно да је „истина негде другде“. Када се код нас не може чути разборита расправа на тему колико је ово хапшење штетно по национални интерес – а сигурно да јесте – морамо се бавити негативним утицајем свега овога на слику Србије у свету. Да се сачекало одређено време, Хашки трибунал би завршио са радом, па не би било простора за медијско-судску пресуду на глобалном плану иако би наша земља имала обавезу да тим људима суди овде.

Ово је лоша вест јер нам заправо нису ни тражили Караџића, већ Младића, па – како рече Слободан Антонић – ухапсивши овога који је важнији, ми нисмо ништа добили, већ нам одмах траже и „онога“. При томе смо, да не би било неких недоумица, одмах обавештени од „комесара“ Европе да тиме Србија ништа неће добити, чак ни неке паре. Осим што ће неко можда добити оних „цинкарешких“ пет милиона долара. Чак се није ни трговало како је то некада предлагао „тржишно оријентисани“ Ст. Протић на седницама ДОС-а поводом расправе о испоручивању Милошевића Западу. Дакле, дали смо онога којег нам нису тржили, а чије суђење и готово сигурна пресуда у Хагу могу да Републику Српску доведу до руба нестајања, а Србију у изузетно тежак положај. Чак и умерени Обрад Кесић истиче да ће након хапшења Караџића Србији следити вероватно само нови притисци, те да ће се негде морати рећи „не“. Једино што ће Србија од овога добити су нови захтеви и уцене. Као шлаг на медијској торти је изјава Свилановића који ово штетно и кукавичко хапшење представља као ко зна какву храброст и као показатељ лидерске снаге нашег председника. Шта рећи на све то – осим да је реч медијско спиновање добила ново значење, једну сасвим виртуелну димензију.

Хапшење је лоша вест јер се овим наставља понижавања Србије, што опет јача унутрашње поделе. После „Харадинаја“ и „Насера“ хашки лоби не може у своје приче о објективности „трибунала“ да убеди ни упосленике у НВО сектору. Зато ово хапшење на моралном плану изазива осуду, на емотивном огорчење, а на рационалном свест о штети

по национални интерес. Све ово слаби поверење грађана не само у ову владу већ уопште у државу, која се показује као вазална јер испуњава и оно што се од нас ни не тражи (барем не сада). Таквим политичким путем је кренуо и Зоран Ђинђић, па је схватио да се на тај начин Запад само навикава на сервилну послушност, те је покушао да направи заокрет од такве губитничке политике. Очигледно да се Тадић није учио на грешкама свог претходника и да не следи његову „косовску фазу“. Овакав „старт“ нове владе, по чему ће вероватно бити и запамћена, зацементираће унутрашње политичке поделе на „две Србије“ и поред медијских декларација о националном помирењу. А подељено и фрустрирано друштво не може да се сабере и крене напред у правцу развоја и стабилности.

Американци су били свесни свих ових чињеница када је после грађанског рата победнички Северњаци требало да суде њиховом „Радовану“ – јужњачком председнику Џеферсону Дејвису (конфедерални председник 1861–1865) за „издају“. Био је у бекству као и Караџић, међутим, ту се сва сличност са Србијом данас завршава. Јавност југа је отворено подржавала „свог председника“, а многи адвокати су се јавили добровољно да га бране. Победници са севера су били мудри, па нису судили председнику „одметнутог југа“ да не би додатно повредили осећања оних који су били поражени. А прослављеном генералу Лију, „јужњачком Младићу“, нису ни намеравали да суде, већ је остарио и умро поштован од „обе Америке“. Северњаци су то урадили јер су настојали да се америчко друштво интегрише и да што пре заборави на ране минулог рата. Исто тако, нису желели ни да приуште европским државама шансу да се наслађују унутарамеричким сукобима. Због те мудрости (неко ће рећи политичког прагматизма) Америка је постала то што је постала, а због недостатка исте Србија тавори у бесконачности унутрашњих трвења.